

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 6. Qui sint apti ad legendum cum fructu tales revelationes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

37. Neque tamen dissimulare volo in hac Ven. Virginis Marinae vita, esse quid hoc in puncto præ aliis revelationibus admirabile, prout præter loca alia, habetur etiam l. 3. c. 13. & 14. ubi Christus Dominus animam ejus ex Cœlo ad eam detulit, tanquam quid ab ea distinctum, dixitque eam esse partem superiorem animæ. Sed planè stupendum est quod habetur c. 14. §. 3. quomodo superior pars animæ habitans in Cœlis salutaverit advenientem ad Cœlum partem inferiorem ejusdem animæ §. 4. Cùm pars inferior rediret in terras, pars superior remansit in Cœlo. Deinde §. 5. putat ipsamet Ven. Marina, fuisse in Cœlis coniunctas, suam animam, & suam naturam, seu suam partem superiorē, & inferiorem. Quæ omnia puto esse emblematicè intelligenda, ut exprimatür quomodò, cogitationibus, & corde possimus per divinam potētiam ita DEO inhærere, ut tamen his inferioribus naturæ operationibus tunc etiam adhuc sufficiamus; sed tamen facilè admitterim, me non esse sufficientem ad tantas DEI gratias explanandas, cum hæc sit gloria DEI, ut omnem nostram capacitatem opera ejus excedant.

§. VI.

*Qui sint apti ad legendum cum fructu tales
revelationes.*

38. **U**T suus his Cœlestibus revelationibus fructus constet, advertendum est, non prò omnibus vulgari, cùm non desint quidam ita dispositi, ut noxiæ potius eis essent futuræ, quàm salutaris; prout nec Sacræ Scripturæ promiscua
lectio

lectio omnibus expedit, adeò ut nec in Religiosorum tricliniis super mensam omnia quæ in ea continentur, prælegantur.

39. In primis ergò non porrigendæ hæ reuelationes hæreticis iuxta Divinum Christi Domini monitum: *Nolite Sanctum dare canibus*. Ipsi enim hæc præciosissima Catholice Ecclesie cimelia foedissimè discernerent, conculcarent, & scurrilibus suis diæteriis, ac fannis (prout à Patriarcha suo Martino exemplum acceperunt) defædarent, cum nec ipsi Sacræ Scripturæ, ac in primis Sacratissimo, illi Coelestis Sponsæ in canticis Epithalamio parcant; Sed illud in profanis suis nuptiis, carnalibus suis deliciis adaptent, ac primo incitamento suæ libidinis adhibeant. Nihil eis occurrere potest quam carò, quam cœnum, quam fœtor; quem in colloquijs, in picturis, in libris exhalant. Lutheri fuit spiritus omnia negare; ut hodieque Lutheranismus præcipuè fundetur super hanc maximam; *plus potest unus stultus negare, quam centum sapientes probare*. Et propterea Lutherani post quantamcumque demum disputationem, evidentem probationem, & clarissimam demonstrationem, semper adhuc obstinatè, planè quasi ad tantam lucem cæci clamant, & ingeminant, sibi denique non videri. Mirabile autem est, quòd cum eò sint imprudentiæ progressi, ut in rebus ad salutem æternam spectantibus eis persuadendis, nulla eis testimonia, nulla signa credibilitatis sufficiant, adeòt pro libidine sua quem volunt librum pro Canonico suspiciant, quem nolunt, repudient, & ex Sacra Scriptura expungant: fabulis tamen & anilibus nugis facillimè credant, prout ex Calendario eorum perpetuo sunt plena futilibus, quibusdam narrationibus, de novis prodigijs, & portentis, quæ
etiam,

etiam, quasi ad tenorem populi, per compita decantant, typis euulgant, nec de his finè nota imprudentiæ putant licitum dubitare. Iusto DEI supplicio in eos, qui sui Martini sordes ausi sunt Ecclesiæ, & omnibus SS. Patribus anteferre.

40. Sed dicet quis, potius ergò tales revelationes non essent typis vulgandæ, ne in scurriles hæreticorum manus incidant; at sic omnes etiam Monachorum ordines, eorumque vestes, omnes item cæremoniæ, ac libri rituales, plurimorum item Sanctorum vitæ, aliaque innumera essent abroganda, quia hæretici suæ sibi inde faciunt materiam scurrilitatis.

41. Secundò non sunt ad harum reuelationum lectionem admittendi homines sceleribus præsertim carnalibus, penitus immergi, *ne Margaritæ proiciantur ante porcos*. Siquidem & his non minus quàm Lutheranis mox se ingerit caro, & omnia hæc cœlestium blanditiarum specimina eis obnubilat exhalatio libidinosa.

42. Tertiò nec sunt revelationes hæ lectu utiles hominibus penitus idiotis, aut quibus nihil penitus de via perfectionis innotuit: hi enim ad omnia hæc planè hærent attoniti, nec aduerterent sub corporalibus his symbolis latere mysteria cœlestia; adeòque ex omnibus nimis ruditèr acceptis, tanquam D E O indignis, non nisi offensionem, & confusionem referrent. Hinc etiam non expedit in quavis lingua vernacula eas dedi.

43. Quartò non sunt etiam his revelationibus legendis apti, quorum aut indoles, aut prava consuetudo est omnibus contradicere, semper aliena carpere, nec quidquam admittere, quod ipsimet experti non sunt. Multòque minus illi qui à spiritualibus abhorrent, ita ut non nisi profana eos delectent, & no-

va, militaria, historiæque non sacræ: Huc etiam pertinere possunt illi, qui ad primum nomen foemineæ revelationis commouentur, & mox; ut ita dicam, aures obturant; Ad quos respexerit Blossius, dum in fine appendicis, ad monile spirituale, postquam locutus est de revelationibus factis S. Brigittæ S. Chatarinæ Senensi S. Mechtildi, & S. Gertrudi, hæc verba subiungit *Liquet, quàm longè adhuc à spiritu DEI sint, qui prædictas revelationes tanquàm somnia muliercularū reiiciunt, & irrident. DEVS illis ignoscat.*

44. Quintò non proficient etiam ex his revelationibus quicumque etiam docti, ac religiosi ordinibus adscripti, qui nihil antea de sublimi, ac delicata via unitivi cum DEO amoris in libris Asceticis, aut vitis extraordinariorum Sanctorum legerunt. Hinc non in quovis cœnobio expedit eas publicè legere, cum primum sit invenire aliquos, qui quidquid non intelligunt, contemnant; quorum autoritate permoti alii, etiam ipsi ab eis avertantur, eas vilipendant, ac planè explodant, sic quoque non sunt proponendæ oſoribus omnis teneræ devotionis, solitis se appellare *solidos*, idest *exsuccos*: nihil nisi essentialia æstimantibus. Ex quibus omnibus patet, nec pro concionibus temerè quidlibet ex eis esse populo proponendum; sed cum delectu, ac præmissâ ferè declaratione, ac explanatione ad mentem auditorum præmuniendam, ne pro sperato fructu risus, vel offensio sequatur. Quòd autem contingat, etiam in doctioribus, quandoque hæc non intelligi, mirum non est, cum non omnes Doctores Theologiæ intelligant etiam Theologiam mysticam, aut exstases, & raptus; quin quandoque nec ordinarium modum contemplationis. Huc pertinet illud, quod Ven. Virgini Marinæ contigisse refer-

fertur l. 1. c. 23. ubi S. Dominico agente iussa est ex sua solitudine egredi ad Monasterium Prædicatorum pro ipsorum aliquo spirituali auxilio; quod tandem fecit successu felici, de quo ipsa §. 2. sic subdit: lib. 1. cap. 23. §. 2. *Aliquot diebus continuabam, quod mihi DEVS inspirabat, eratque, ut exponerem Religiosis, quibus cum agebam, quadam puncta rerum Spiritualium; si quidem hoc magni Theologi, non bene intelligunt, nisi eorum habeant usum, sintque DEO familiares. Dicebam illis, exempli causa, quid sit unio animæ cum DEO, & quos in ea motus & affectus operetur hoc tantum bonum: alias autem, quid sit cognitio sui ipsius, quando illam DEVS per speciale lumen infundit animæ, non absque magna vehementia, & efficacia, & quos adeo admirandos, ac utiles producant effectus, in anima; alias quid sit spiritus, quid agere, & conversari cum DEO, qualisve modus, quo Divina Majestas aperit animæ, cui se ea ratione communicat, suam voluntatem, non in rebus dumtaxat ordinariis, verum etiam in extraordinariis.*

45. Aptissimæ ergo ad hanc tam singulares gratias legendas sunt illæ animæ, quæ puritate conscientiæ, & virtutum studio enituntur per orationis mentalis viam ad familiaritatem cum DEO pertingere: præfertim si jam aliquid per auditionem, vel lectionem, vel aliquam quamcumque demum experientiam de divini Amoris deliciis intellexerunt. Omnes item quos DEUS animâ ad devotionem pronâ donavit; multoq; maximè si cor habeant inclinatum ad deliciandum cum DEO, & ad quasdam pietatis teneritudines. Denique omnes quicumque magni faciunt eos Cœlestes gustus, quos divina misericordia suis dilectis communicat, quosquæ magis ordinariè ferventes religiosorum Novitii solent experiri.

46. Legendæ etiam à Patribus Spirituâlibus, seu aliorum in via spirituali Ducibus; ut variorum D E I ductuum acquirant notitiam, & intelligant quam mirabilis sit Deus in Sanctis suis, & quàm non sint animæ omnes ad eandem viam spiritus adstringendæ.

47. Denique legendæ etiam sunt à Theologis, ut videant quomodò hæc sint armis Theologis protegenda, & quomodò aut rudibus, aut malevolis respondendum, occurrendum, & satisfaciendum; atque ut mysticæ Theologiæ cum scolasticæ cognitione coniunctâ sciant, & possint tantò magis, & meliùs Ecclesiæ quacumque in occasione inservire; norintque aptum, & prudens de talibus ferre iudicium, ubi opus est, nè fortè in occasionibus oblati appareant talium penitus ignari, cum exiguo Ecclesiæ Catholicæ, & Academia-rum honore.

§. VII.

*Quanti fructus ex Sanctarum Mulierum
Revelationibus in Ecclesiam D E I
redundent.*

48. **U**Nica. S. Theresia sufficeret ad ostendendum quanta hinc nascantur emolumenta, quando ab illa unica cœlestibus visionibus illustrata, tot, & tanta sunt in universam Ecclesiam bona consecuta: verùm fructus aliquos ex innumeris enumeremus.

Primus sit, quem adducit P. Ludovicus de Ponte in vita Ven. Virginis Marinæ l. 2. c. 13. dicens: *Donum orationis, est fructus gloriosissimus qui colligitur ex hujusmodi*